

De tweede incarnatie - het leven op aarde

Het algemeen principe

Toen de eerste kringloop van de incarnatie der zielen voorbij was, was het duidelijk dat het gestelde doel maar ten dele bereikt was: de volmaaktheid te leren om in aanwezigheid van de AllerEerste in eeuwige harmonie te leven. Er werd besloten een verdergaande stap te doen: de tweede incarnatie .

*

Alle mensen in deze huidige wereld -vroeger, nu en in de toekomst- maken deel uit van de tweede kringloop van de incarnatie der zielen. Deze tweede kringloop is om het feilen te herstellen, te ontdoen, ontstaan in de eerste incarnatie. Te bereiken wat nog niet werd bereikt. De ziel wil deel uit maken van de eeuwige harmonie van de AllerEerste. Alle mensen in deze huidige wereld behoorden bij die vrijwel de helft van alle zielen die in de eerste kringloop hun leven niet gebruikt hebben, om zich te vervolmaken ten bate van het grote geheel in de harmonie met de AllerEerste.

Alle mensen in deze huidige wereld gebruiken dit leven als mens om dat nu juist wel te doen.

Dat wat in je leven in de eerste incarnatie onvolledig is gebleven, maak je nu compleet in deze materiële wereld. Het leren van je levenslessen heb je zelf gekozen, zelf gewild -het begrip erfzonde is een zwakke en vervormde echo van dit principe.-

Want je voelde dat te leven in de harmonie met de AllerEerste, niets betekende met jouw geschiedenis uit de eerste incarnatie in je wezen.

*

Je kunt te weten komen wat je levensles is; daar heb je geen rabbi, priester, mullah, imam, monnik of goeroe, geen menselijk leidsman of leidsvrouw voor nodig. Want een ziel begeleid je.

Ga na wat in je huidige leven steeds die dingen, gebeurtenissen, omstandigheden zijn, die je pijn bezorgen. Schuif daarbij nooit de schuld op anderen, ook al lijkt je dat nog zo voor de hand te liggen, maar duik diep in je zelf.

Stel jezelf in alle oprechtheid de vraag, waar loop ik steeds tegen aan, wat is het onvolmaakte in mij? Waarom heb ik mijzelf nog niet lief? Waar staan de muren, waar liggen de blokkades in jezelf, die tot nu toe voorkomen hebben, dat je het geluk bereikte waar je naar hongert. Ga eveneens na wat in je huidige leven die momenten zijn geweest, waarin je niet anders kon of wilde dan een

De muur in je hoofd

keuze maken die volkomen in overeenstemming was met je geweten, het gevoel in je hart. Hoeveel moeite het je soms ook kostte, omdat je misschien een ander daar pijn mee deed.

Vergis je niet, dit kost je niet een slapeloze nacht. Het zal een langere, maar afgebakende, periode duren voordat je daar achter bent. En waarschijnlijk ligt er achter zo'n periode een andere, en nog een.

Volhard in het zoeken naar en het vinden van dat wat in je zelf je geluk in de weg staat; wat staat tussen je zijn en je welzijn.

Treed in een constant gesprek met je zelf, om zo de oplossingen te vinden. Want die liggen in je ziel klaar om ontdekt te worden. Realiseer je waardoor het komt dat je je op momenten in je leven zielsgelukkig voelt.

*

Een noeste arbeid is het, omdat het niet altijd volledig mogelijk zal zijn er met medemensen over te spreken. Maar zij die met hetzelfde bezig zijn zullen in ieder geval je worstelen herkennen en met je meeleven en meelijden. Niet het snotterige tranen trekkende medelijden, maar het medeweten van het lijden van een ander; het herkennen van het lijden van de ander, het herkennen en erkennen van je waarachtigheid.

Bij deze meestal omvangrijke arbeid zal je echter nooit eenzaam zijn, omdat wanneer je waarlijk en eerlijk voor jezelf, afdaalt in jezelf, je daar behalve je eigen ziel daar tevens je geleideziel vanuit de oorspronkelijke wereld zult vinden en daarmee het contact met de AllerEerste.

Je geleideziel met wie je in overleg het leven ontworpen hebt, dat je nu leeft. Je geleideziel die je ondersteund op je weg. Die zorgt dat je in dit leven meemaakt, wat je met je volledig vrije wil als ziel jezelf tot taak en les gesteld hebt. [Geen les die je moest leren omdat je anders van de baas op je kop krijgt, maar de levensles die je zelf wilde leren en die je zal vervolmaken om de eeuwige harmonie van de AllerEerste ten volle te kunnen beleven.]

Soms zal het mogelijk zijn een oorzaak van je pijn in dit leven op te ruimen. Het zal je snel duidelijk zijn wanneer je dit gelukt is. Het is een stap op weg naar de volmaaktheid van je ziel.

Soms zal het niet duidelijk zijn of dit je lukt, of het zal je duidelijk zijn dat het je nog niet gelukt is. Wanhoop nooit, want in dit leven zal je precies dat overkomen, wat het volmaakte tegenwicht is voor wat onvolmaakt is gebleven in de eerste incarnatiekringloop.

Op het moment van je sterven als mens, na nooit meer dan één mensenleven, zal je ervaren dat alles mooi afgerond is. Je zult tevreden en gereinigd naar huis terug keren en daar in alle eeuwigheid deel uitmaken van de harmonie met de AllerEerste.

Vertellingen over groei

Weet dat je geleideziel altijd bij je is. Het is een ziel die je zelf als ziel goed kent en die het tot taak rekent je volmaakt door dit leven te begeleiden. Je geleideziel kent je tot in de kleinste details, je emoties, je overwegingen, je verlangen. Beter dan enig aardse vriend of vriendin.

Je geleideziel leidt je in je leven volmaakt van gebeurtenis naar gebeurtenis, van omstandigheid naar omstandigheid. Precies zoals je met je volledig vrije wil je leven op aarde ontworpen hebt, zo zal het zich door toedoen van jezelf en je geleideziel afwickelen.

Alle verdriet en voldoening die je in deze wereld ervaart, worden door jezelf en je geleideziel tot stand gebracht. Worden door andere zielen en hun geleideziel naar jou toe tot stand gebracht. Jij leeft ook je rol voor anderen. Alles grijpt volmaakt in elkaar.

*

We gaan een tijd tegemoet waarin alle mensen beseffen, innerlijk weten, dat niemand alleen is. Dat je kompaan, je geleideziel altijd bij je is, waar je ook bent. Spreken met wat je je geweten kan noemen, is

spreken met je eigen ziel, met jezelf. Het is je geleideziel die je geweten voedt.

Op deze manier vind je de meest directe weg om met je geleideziel in contact te komen. Door van binnen uit waarachtig en zuiver te zijn en advies te zoeken naar binnen toe.

Geen hocus pocus, hypnose, transcendent meditatie, of andere zweverigheid; de magie van zij die vermoeden, maar geen vermoeden hebben van wat. Er is ook niets spookachtigs aan. Maar gewoon en realistisch een inkeer in jezelf; op een rustig moment, in een rustige omgeving, daar waar jij je prettig voelt.

Soms is het een plotselinge crisis die je -even- in jezelf doet keren. Soms zijn het onverwachte gebeurtenissen. De een heeft déjà vu's, de ander voelt zich door voorvallen in dit leven onherroepelijk in een bepaalde richting gemanoeuvreed. Weer een ander heeft zeer indringende dromen. Of zoals te verwachten is, heeft iedereen wel van al deze fenomenen ervaren.

Je kunt gaan zweven door deze ervaringen, of je kunt ze laten voor wat ze zijn en over gaan tot de werkelijkheid van alle dag. Maar zweef niet, druk niet weg. Neem ze voor wat ze zijn: realiteit. Een realistisch contact komt, en op het juiste moment.

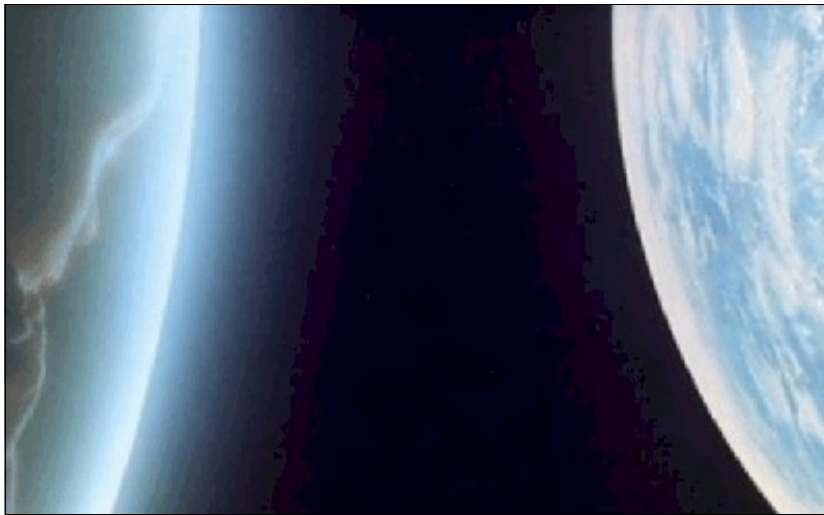
Al deze gebeurtenissen zullen blijven voorkomen. En altijd liggen ze op een bepaalde lijn. Wie die lijn doorziet, kan voorvoelen dat er op een bepaald moment in het leven iets te gebeuren staat. Wat precies, is zelden exact duidelijk, maar dat er iets gaat gebeuren is dat wel.

Wie intens met zichzelf leeft, krijgt genoeg aanwijzingen. Aanwijzingen dat dit leven ontworpen is en dat je je rol speelt zoals je die geschreven hebt.

Weet dus dat je geleideziel altijd bij je is en dat je op een dag rechtstreeks contact zal maken. Daar komt geen aards leider aan te pas. Je kunt het zelf doen, alleen. Je moet het zelf doen, er is geen hulp van een medemens te verwachten. In opperste waarheid, eerlijkheid, zuiverheid in jezelf, de ziel die je bent. Keer in jezelf, beschouw jezelf; niet voor even, maar zo vaak als je kan, zo lang als je kan. Open je hart voor de Liefde van je geleideziel. Bezie je waarachtig zelf, je ziel en leef de consequentie daarvan.

Leven

Eewhel werd op aarde geworpen. Een die nieuw geboren ging worden was voor hem klaar gemaakt. Een roze tunnel door en een wreed verblindend licht deed hem de ogen sluiten. En met het sluiten van de ogen, verdwenen alle herinneringen aan het bestaan dat hij zojuist verlaten had. Het zou jaren duren voor hem hiervoor de ogen weer open gingen.

Ik was bij hem toen Eewhel op aarde stapte. Als een vader borgde ik Eewhel in het bestaan in Luciwheers wereld. Als een kind was hij voor mij. En als elk mens moest Eewhel leren door vallen en opstaan. Vanaf het begin voelde hij zelf dat hij de waarheid diende te leven. Vallen en opstaan.

Nauwelijks de kleuterleeftijd ontgroeid, kwamen zijn visioenen en dromen. Dromen over deel te hebben gehad aan vernietiging. Dromen die in het wakker worden er na het gevoel achter lieten dat hij bedrogen was. Dromen en visioenen over het verloop dat zijn leven op deze aarde zou hebben. De dromen en visioenen over eenzaamheid, het vinden van de sleutel, naakt te zijn in de ogen der mensen. Zo vormde ik het jonge leven van Eewhel op aarde.

Hij groeide op in een gezin van schoonheid. Waar muziek en zang het dagelijks leven vormde. Waar hem duidelijk werd dat schoonheid op aarde brengen, lijden betekent. Waar men als brenger van schoonheid

eenzaam is onder gelijken, waar men als brengers van schoonheid eenzaam is tussen de anderen.

Zo werd Eewhel gevormd voor zijn leven op aarde: in schoonheid, in het besef van de waarheid te zoeken, in het besef van eenzaamheid. Zo werd Eewhel.

*

Hoe moest ik Eewhel laten weten dat hij geleid werd? Hoe moet men een mens overtuigen. Elk mens, ook Eewhel in de wereld, overtuig je alleen met onweerlegbare bewijzen. Bewijzen van Liefde. En ik voorzag hem daarvan.

Kattenkwaad en avontuur haalde hij uit. Hoewel hij graag thuis zat en met zijn speelgoed speelde, of las of tekende, was er buiten op straat en in de weilanden rond de stad ook veel te beleven.

Indiaantje spelen bij het moeras. Hij was liever bij de Indianen dan bij de cowboys. Niet omdat hij al toen al wist dat de indianen een onderdrukt volk waren, maar omdat hij vond dat de jongens die cowboy wilden spelen, grootbekken waren en hardvochtig.

Bogen en pijlen werden gemaakt van zacht vers gekapt wilgenhout. Daarbij bleef hij vast zitten in de moerassige grond. Als in een illusie meende hij het zurige veenwater zijn mond en neus binnen te voelen spoelen, de kou vloeibaar zijn oren en ogen bedekkend. Als ware het realiteit zag hij zijn speelgenootjes steeds verder weg spelen. Zijn vader en moeder verweesd starend naar een brancard met een kletsnat modderig lijk; een berichtje in de krant en een gebedje op school.

"Zonder een spoor van paniek stapte ik uit mijn vast gezogen laars. Met mijn voeten op vaste grond een paar stappen verderop vroeg ik me af of ik nou zelf koel en strak had behandeld, of dat ik hulp had gehad. Want verbaasd was ik dat ik als het ware van binnen uit was opgepakt. Alsof een groot mens in mij mijn kind had opgepakt." Hij wist zeker dat er iets gebeurd was dat zijn eigen krachten te boven was gegaan.

De eerste verbazing die altijd vooraf gaat aan de verklaring. Een eerste voorval dat Eewhel bewust moest maken. Een eerste lotgeval uit een lange reeks.

Hij spijbelde met regelmaat. Want wanneer de druk van de hiërarchie hem te groot werd, wanneer zijn eenzaamheid te midden van velen hem te machtig werd, stapte hij graag even naast de realiteit. Dat dacht

hij althans te kunnen. Zo onbesuisd als Eewhel van tijd tot tijd kan zijn, zo'n branie was hij soms als mens.

In die tijd reden er nog trams met open balkons. De tram kwam vanaf de beginhalte de hoek om, naar de eerste halte op de route. De tram had nog een behoorlijke snelheid, toen hij sierlijk op het achterbalkon van de voorwagen wilde springen. Het zou ook mooi gelukt zijn, als de tram op dat moment vrijwel tot stilstand was gekomen. Maar de vaart was nog te groot. Zijn handen die de geleide-stangen gepakt hadden, werden van hem vandaan gerukt en zijn voeten haalden nog niet het begin van de treeplank. De tram sleepte hem voort, zijn schoenen schraapten over de straat en de rails. De snelheid van de tram en de geringe kracht van zijn kinderhanden, hadden onder normaal menselijke omstandigheden tot gevolg gehad dat de stang uit zijn hand werd gerukt en dat hij vermalen was geworden onder de wielen van de achterwagen.

Ik klemde zijn handen om de stang met de kracht van een bankschroef. *"Mijn handen voelden als aparte dingen die even niet van mij waren, alsof ze bediend werden door een ander. Ik stelde dat in alle rust vast, terwijl de tram mij voortsleepte. Ik had het rustige besef dat er niets fout kon gaan. Ik had mijn handen niet zelf vast, iemand anders hield ze voor mij vast. Was het een adrenalinestoot die mij bovenmenselijke kracht gaf? Ik voelde meer dan alleen een schier bovenmenselijke kracht."* Zo schreef Eewhel veel later. *"Terwijl ik zo over het wegdek schuurde trachtte een oudere man die in de tram stond mij te grijpen, maar ik keek hem aan en zei hem dat het goed zou aflopen. Ik verbood hem zelfs mij te helpen, juist hij mocht mij niet helpen. Ik wist niet waarom. Mijn handen moesten op deze manier aan de stang vasthouden en mochten niet overgenomen worden door de onzekere kracht van een mens.*

Na zo'n kleine tien meter stond de tram stil. Ik krabbelde op en stapte, nog net niet fluitend, de tram in. De oudere man was boos op mij, geschrokken van zoveel onvoorzichtigheid. Ik meen dat ik hem gezegd heb niet zoveel ophef te maken, ongetwijfeld ingegeven door mijn eigen verwondering, en ben in de wagen op een van de houten banken gaan zitten; zeer tegen mijn gewoonte in, want ik stond altijd het liefst bij de bestuurder."

Onstuimig en hartstochtelijk zal Eewhel altijd leven. Maar ook werden hier twee doelen gediend, twee lessen geleerd. Zijn groeiend

bewustworden geleid te worden en zijn bewustworden onbeheerst te kunnen zijn. Zijn explosieve aard, het zelf in banen te leiden om het nieuw gecreëerde tot stand brengen, in plaats van te laten leiden door een ander. Bewust te worden dat het destructief is een ander de kolen uit het vuur te laten halen, dat het onwettelijk is en averechts werkt niet de eigen verantwoordelijkheid te nemen.

Maar een kind was hij nog. En dan moet je niet onmiddellijk resultaten verwachten. Elke ziel, en vooral die in de mens, leert door langzaam te rijpen; vlug rijpen bestaat niet.

Het verrassende aan Eewhels aard is dat hij, wanneer hij met rust gelaten wordt en teruggetrokken leeft, een zeer contemplatieve ziel is. Een ziel die aan een oever met een afgevalen tak zeer langdurig cirkels in het water kan trekken. Wie hem zo observeert kan niet zeggen of hij in zeer diepe gedachten verkeert of juist zeer intens uitrust.

Eewhel vertelde mij eens, toen ik hem hier naar vroeg, dat het voor hem in essentie niet eens zo heel veel verschil vormde; een gevuld of een geleegd gemoed. *"Om het te kunnen vullen moet het af en toe geleegd worden en wanneer gevuld moet het af en toe leeg. Wanneer geleegd wordt, wordt niet alles verwijderd, maar het waardevolle behouden. Wanneer gevuld wordt, wordt dat verbonden met wat als waardevol behouden is"*. In simpele woorden, zoals de contemplatieve Eewhel dat meesterlijk kan, legde hij mij zo de dynamiek van WarmeSchoonheid uit.

Toch is Eewhel ook licht aansteekbaar, makkelijk te enthousiasmeren wanneer het moment juist is. En dat is bijna altijd. Dan zie je de onstuimige Eewhel, de soms drieste Eewhel. Hij is waarlijk de zoon van de AllerEerste, die hoogst waarschijnlijk zelf de grootste grappenmaker is. Laat staan als die twee het samen op hun heupen krijgen.

Paradoxaal als het misschien lijkt, was het Eewhels driestheid die mij keer op keer de kans gaf hem te bewijzen dat hij geleid werd. Zoals de keer dat hij zich liet verleiden om van een rotsmassief te klauteren, een steile wand in een steengroeve. Eewhel ging niet van steen tot steen, als de anderen, van richel tot richel, hij sprong. En niet zomaar een sprong, nee, als een van een berggeit; sterker, hij voelde zich geen berggeit, hij was een berggeit.

Maar ook berggeiten stappen wel eens mis en slaan dan te pletter.

"Niet echt er naast, maar zo'n stap waarbij je je voet verkeerd neerzet en de middelpunt vliedende kracht en een gemiste steen om je aan vast te houden er

samen voor zorgen dat je gegarandeerd naar beneden gaat storten; even een moment van twijfelachtige balans, maar nee, dat wordt vallen.

Op het moment dat ik wist dat ik het niet zou halen op de rots te blijven en ik het begin van neerstorten begon te ervaren, werd

ik weer zachtjes tegen de rotswand gedrukt. Alsof een grote hand tegen mijn borst drukte; ik voelde zelfs de warmte van die hand.

Tegen alle natuurwetten in die tot logisch gevolg hadden moeten hebben dat ik zou vallen, werd ik letterlijk met mijn rug tegen de muur gezet. Mijn beweging voorwaarts, van de rots stortend, werd omgezet in een beweging achterwaarts door iets dat niet bestaan kon. De hand die mij op mijn plaats hield; een andere kracht. Het was geen bovenmenselijke prestatie door bovenmenselijke kracht van mijzelf, want geen mens kan een natuurwet ontcrachten."

Hij had wat hem overkwam in het moeras eventueel nog af kunnen doen als geluk hebben, wat hij overigens na lang beschouwen niet deed. Hij had wat er gebeurde met de tram op zijn eigen conto kunnen schrijven als de door adrenaline gestuurde overlevingsdrang van het lichaam, wat hij al vrij snel beschouwde als een onvoldoende verklaring. Het voorval op de rotswand overtuigde hem totaal, omdat er een natuurwet opgeheven werd, omdat het niet uitgelegd kon worden als een speciale gave tot overleven vanuit hemzelf. Hij was overtuigd dat er buiten hemzelf iets gaande was.

En hoewel Eewhel op aarde nog veel te jong was om alle consequenties totaal te overzien, was hiermee wel zijn aanvankelijke vorming afgesloten. Geen dromen en visioenen over destructie meer en zijn driestheid, zijn onbezonnenheid van daden, ebde weg. Hij zat vol genoeg om zijn contemplatieve jaren binnen te treden.

En in de jaren dat elk mensenkind zich gaat openen om een man of een vrouw te worden, in de jaren dat elke jonge man en elke jonge vrouw open gemaakt wordt om het te vullen met gezagsgetrouwheid, het najagen van een arbeidzame plek in een systeem, de jaren waarin de

potentie voor WarmeSchoonheid en Liefde voor het eerst zich openbaren en gelijk geïmpregneerd worden met de consequenties van het leven in Luciwthers wereld, in die jaren zonk Eewhel in zichzelf. Van de grote stad ging hij naar een klein dorp. De jonge mens kon rijpen in rust, in een relatief isolement. In Eewhel als jong mens begonnen zich noties te ontwikkelen, sterke noties over goedheid, sterke noties over waarheid. Ik voedde hem en welk een onbeschrijflijk mooie ervaring is het een kind te voeden. Ik dank de AllerEerste een daad van Liefde als deze te hebben kunnen doen.

En ik gaf hem de vage contouren te weten wie hij is. Ik liet de eerste sluier vallen die hangt tussen de mens en de ziel. En zoals Eewhel is, zo reageerde hij daar tweevoudig op, twee daden in elkaars verlengde, beide voortvloeiend uit het wezen van de ziel die WarmeSchoonheid is. Het vallen van de eerste sluier vervulde hem met dankbaarheid, innerlijke tevredenheid, grote vreugde, de warm-te van het weten, de schoonheid van het juiste. Daarna kwam het enthousiasme, het plotselinge opstaan en met luide stem roepen, "Aha". Het willen aanvatten van grote zaken.

Ik liet hem in grote trekken weten, ik gaf hem een ruwe impressie over wat hem in het leven op aarde te doen stond. En al dit nieuwe mengde Eewhel met wat bij hem als waardevol gebleven was uit zijn ingetogen jaren. Hij zei,

"Nee, nu nog niet, eerst dit leven leren kennen. Dit leven ervaren zoals iedere ziel op aarde het moet ervaren. Er is zoveel te vertellen, maar wat ik ga vertellen, kan ik alleen met recht doen als ik ook voor hen als een mens geleefd heb". En Eewhel trad uit zijn isolement en aanvaardde de

verantwoordelijkheid van de eigen ontwikkeling. Ik liet Eewhel gaan, zoals ook ieder mens zijn kinderen moet laten gaan.

En het werd duidelijk waarom hij juist weer een tijd als deze in de menselijke geschiedenis had gekozen voor mij om de eerste sluier weg te trekken. De slaafse volgzaamheid aan gezag, de hiërarchie van de wereld van Luciwther, werd de wereld rond bekritiseerd, werd gepoogd te vervangen door een verlangen naar Liefde en WarmeSchoonheid.

Wat een kind was hij. Hij leidde zichzelf zoals hij had gewild en ik had nu alleen nog maar de rol van toeschouwer. Altijd voedend, zijn gevoelens onderstrepand, ondersteunend, suggesties makend. Hij trachtte zelf te leren, de waarheid te kennen; met vallen en weer opstaan, zoals dat bij elk mens gaat.

Eewhel had na de eerste ontsluiting een, zij het nog onvolledig gearticuleerd, doel voor ogen. De tijden braken aan dat hij zich onder de mensen mengde. Hij ging vriendschappen aan, inde schulden en kwam ze na. Hij ervoer de wereld, hij leefde het leven, begon te doorgronden hoe deze tijd werkt in Luciwheers wereld. Samen met een vriend ging hij op reis en koos uit twee het oosten, daar waar hij al voetstappen had liggen, had hij het geweten.

Het was een complexe afwikkeling van karma, het innen en nakomen. Uit de hele wereld brachten begeleiders mensen bij elkaar om elkaars pad te kruisen. Afhankelijk van elkaar, elkaar hulp gevend tijdens een grote reis. En ver in het oosten kwam ieder ieder tegen in een noodsituatie, gecreëerd voor de ene keer dat deze zielen elkaar in het leven op aarde tegen zouden komen.

"Augustus -voor het eerst had een mens op de maan gelopen-, de terugreis aanvaard. Bij het passeren van de grens was het voor ons nog een aantal kilometers door het niemandsland over een hoogvlakte naar de volgende grenspost. Halverwege die hoogvlakte stonden een paar auto's en een bus stil. Ze werden tegen gehouden door een groep soldaten uit het land waar we naar op weg waren. Ook wij kwamen hier tot stilstand. Verder gaan was onmogelijk en terug evenmin, want het visum was bij het verlaten van het land ongeldig geworden.

De groep die daar midden in de woestijnachtige hoogvlakte strandde werd in de loop van de dag en de daarop volgende groter en groter. Voedsel- en voornamelijk watergebrek speelden een steeds grotere rol. Wat men aan voedsel en water had, werd zo goed als het kon onder elkaar verdeeld. Maar de honger en dorst, de hitte van de dagen en de kou van de nachten werd iemand allemaal teveel. Hij bemachtigde het geweer van een van de soldaten die ons bewaakten. Nadat deze man een slang geschoten had om die vervolgens te bakken en eten, werd hij door soldaten overmeesterd.

Maar de van zijn geweer bestolen soldaat was in een oneervolle positie gekomen. Hij nam het geweer van een medesoldaat en vast besloten zijn eer te herstellen, vuurde hij op een groepje westerlingen. Bij dat groepje stonden wij ook. Een aantal keren werd er gevuurd. De pratende mannen en vrouwen

lieten zich op de grond vallen of kropen achter een auto. Zo ook mijn reisgezel en ik.

Toen de schietende soldaat overmeesterd was door zijn medesoldaten, stond iedereen weer op of kwam te voorschijn. Iedereen behalve een. Een man, een jongen nog, die even te voren voor mij had gestaan, lag gedood op de grond. Ware het niet dat deze jongen door het schot dodelijk getroffen was geworden, de kogel had wat verder had gevlogen en mij had getroffen. Zo leverde een reconstructie van de situatie op. Waar ik had gestaan, had een van de kogels ook een busje getroffen.

En ook nu weer viel mij die koele rust op, die mij bij dit soort gebeurtenissen steeds overkomt. -Ach, gebeurtenissen zeg ik steeds. Een simpel woord voor het voelen van een direct ingrijpen, het wending geven, door mijn geleideziel-. Langzaam drong het verder tot mij door, alsof je een klank hoort die je niet onmiddellijk herkent, alsof je in een diep nadenken zit en een bekend geluid hoort dat je uit je mijmeringen doet ontwaken. Alsof een goede vriend vanuit de verte je naam roept.

Ik wist dat deze jongen er volgens plan had gestaan, om een opoffering te doen, iets terug te doen, om iets duidelijk te maken."

Nu was hij gereed. Hij had geproefd van de heerlijkheden en gruwelijkheden van deze wereld. Gereed voor de taak die hij zich gesteld had, zij het dat hij vond voor het uitvoeren ervan nog onvoldoende ervaring te hebben. Hij wist wat hij te zeggen had, maar kon en wilde het nog niet voordat hij zijn toehoorders kon begrijpen, voordat hij kon handelen uit Liefde.

Liefde en schoonheid

En Eewhel ging op zoek naar de Liefde en de vervulling van zijn kunnen. Hij liet zijn vriendschap en zijn warmte zien aan iedereen en raakte telkens weer verstrikt in de netten van de hiërarchie. De wetten van Luciwheers wereld, het principe van de competitie.

Hij nam de lelijkheid haarscherp waar en kwam er tegen in opstand. Hij rebelleerde tegen macht. En er waren er meer als hij die opstonden

tegen het gezag. Maar onder de rebellen ontstond een hiërarchie en er kwamen leiders naar boven. En hij kon ze niet volgen. Hij had pijn; pijn, pijn, pijn.

Hij verdoofde zich met wat maar voor handen was. En hij zag dat in die wereld een hiërarchie was en schoonheid gecorrumpeerd werd. Aan schoonheid werd verdiend. Dat Liefde werd gezocht, maar dat de daad van Liefde georganiseerd werd. En hij schreef,

*"Het heeft geen zin,
ervaar je aan de lijve,
een groep te zoeken
die hetzelfde zoekt;
je dacht dat het al kon.
Ieder zoekt naar hetzelfde,
maar noemt het anders,
al beet het altijd geluk.*

*Niemand schaamt zich er
echt voor het doel
te bereiken, een ander
te vertrappen, op weg
er naar toe.
Het heeft geen zin,
bij een groep te willen zijn,
die niet zoekt wie jij bent."*

En toen hij dit opgeschreven had realiseerde Eewhel zich opnieuw de kracht van woorden. *"Aah, woorden. Behalve wanneer zij in vertrouwen geschreven worden, zijn zij gemaakt om macht te vergaren. Behalve wanneer zij in vertrouwen worden gelezen, zijn zij als een aanval"*. En hij beschouwde zich als de mens die hij was. De inbreng van de ziel in de mens die hij geworden was.

Hij herkende zijn talenten, zijn streven. En hij besepte zijn verlangen naar haar die hij hier weer hoopte te zullen ontmoeten. Want als geen groep het hier houdt, dan toch zeker de liefde tussen twee mensen.

Hij zag de flonkering in haar ogen, zij wier naam Licht betekent. De eerste vrouw op zijn weg gestuurd. Ooit, een wereld geleden, had zij hem verleid en hij haar gebruikt. Zij had hem verleid zich te keren naar de nieuwe orde, Luciwhers plan. Hij had haar gebruikt om in Luciwhers orde binnen te kunnen komen om daar gelijkgezinden te vinden.

En nu bood zij hem op aarde opnieuw een orde aan. Eewhel herkende de orde die hij niet in staat was te creëren, maar die hij van haar wilde accepteren en verzachten met zijn Warmte; uit hoop de Liefde te vinden.

Wat nu begon was zijn leerperiode in 'het handwerk' van het leven op aarde. Het leren en ervaren dat hij wilde toen hij zei, dat hij eerst zijn leven wilde leren kennen. Nu begon het leven waarvan hij toen hij het ontwierp zei dat de wereld van tijd een gevangenis is voor hen die zich vast voelen zitten als een vlieg in de stroop; dat tegenstribbelen niet helpt, slechts het doorvreten van de rijstebrijberg brengt je naar het eind. *"Je roeit met de riemen die je hebt gekregen en geeft toe aan je menselijke verlangens, je gaat je verlangen vorm proberen te geven. Een vrouw, een baan, een huis en wat kindjes. Het eigen eiland"*.

In de wereld die hij wilde kennen om de zielen die er wonen, deed hij de dingen om die wereld zo precies als het kon te kunnen kennen. Hij werd leraar omdat hij de leraar is en hij sprak voor velen in organisatie en politiek. En zoals ooit eerder in een andere wereld trad hij in het centrum van de macht. Maar hoe machtiger hij werd, hoe meer hij zich nu in onmacht voelde vervallen. Eerst rebellerend tegen de macht, bleek de macht zijn rebellen op te nemen. Dan werkend binnen de macht en met macht, zag hij dat ook van binnen uit die niet te veranderen was; Luciwher blijft Luciwher.

En hij gooide alles weer weg. Hij liet zich niet bevuilen, noch wilde hij zichzelf bevuilen.

Wijzer en vele jaren rijper geworden, zat hij daar in het donker. Alles verworpen, wat eerst nog mogelijk scheen. Biedt geen WarmeSchoonheid aan het Licht aan als Liefde afwezig is; zo was de les die hij in dit leven wilde leren.

De tweede vrouw werd op zijn weg gezet, zij wier naam verlossing door Liefde betekent. Ooit, een wereld geleden, had zij hem verlost van zijn pijn en hem getroost. Een vrouw uit de gelederen van Eewhan, terug gekomen uit de vlucht met Anoenja. Terug gekeerd met een bericht van Melnan, een bericht van troost. Maar zij, horend tot Anoenja's overtuiging, hongerde eveneens naar de schoonheid van de macht. Ze

zag haar kans aan Eewhels zijde na Anoenja's vlucht. Zo bracht zij ooit een bericht van liefde, maar ook eigen belang. Eewhel accepteerde toen haar troost en gaf haar daar warmte en schoonheid voor terug. En ook deze vrouw bracht in het leven op aarde herhaling van wat ooit imperfect was, maar ook nu met een andere uitkomst.

Eewhel op aarde in het donker zag een gloeiende warmte, een gezicht verlicht door een vonk. *"Alles wat in de voorgaande jaren in de schaduw had gestaan, kon ik nu uitleven. Ik was weer met WarmeSchoonheid bezig. Het was alsof ik opnieuw leefde. En ik straalde het uit en wist haar te inspireren. Zij genoot van haar kunst en ik van haar en haar kunst.*

Alles op aarde was weer nieuw voor me. Ik heb haar veel gegeven en veel van haar genoten. Maar haar wezenlijke belang voor mij was dat ik de weg naar de WarmeSchoonheid terug vond; het bewustzijn er over. Met de haren had ik nachten lange gesprekken en ik kwam weer tot gedachten en uitspraken zoals ik die deed toen ik veertien, achttien, tweeëntwintig was. Zesendertig was ik geworden en de waarheid in mijzelf was niet gebroken. Ik zat niet meer in het keurslijf waar ik mijzelf in had gestopt, omdat ik dacht dat het moest.

Maar zij en ik, wij eindigden. Zij had zich vastgeklampt aan mij als aan iets dat sterker zou zijn dan zij. Ik had het begin van een nieuwe weg gevonden, maar ik was niet haar leuning, ik wilde en kon dat niet zijn. Haar weg kan zij alleen zelf volgen. Een tijdelijk steunpunt vond ik in haar en zij in mij. Maar ik wilde geen leider zijn, zoals ik er ook geen wilde volgen. Ik werd het konijntje dat weet dat hij nog een heuvel over moet, voor hij in de groene vallei komt".

Zo realiseerde Eewhel op aarde zich wat Liefde is. En zo werd de tweede sluier weg gehaald. Wat hij in de eerste incarnatie niet kon realiseren, werd hij zich bewust in de tweede incarnatie. Hij realiseerde zich dat Liefde vrij makend, bevrijdend is, terwijl hij Mellhors Liefde ooit eerder slechts als een knellende hiërarchie kon zien. Hij zag dat wat een mens mist -het imperfecte van de ziel- nooit ter oplossing bij de ander gezocht moet worden. En dat de vraag er om nooit beantwoord kan worden.

Maar ook dat de Liefde die de ander op zichzelf laat met een vraag, Liefde die de ander vrij laat in het vinden van een eigen antwoord, alleen dan meedogenloos lijkt, als er geen Warmte toegevoegd wordt,

als de Schoonheid van het beseft over het lijden afwezig is, als je niet laat zien dat je het lijden begrijpt. Want leren en het leven op aarde doen pijn, zoals de steen die bewerkt wordt pijn lijdt, maar ook transformeert in een prachtig sculptuur. Zo ook lijdt de ziel die op aarde groeit pijn, terwijl de uitkomst prachtig is.

En zo begon Eewhel op aarde aan wat hij al twintig jaar eerder bij het lichten van de eerste sluier wist dat hij zou doen, hij nam de pen en schreef op wat hij van binnen diep voelde en wist. Hij had het leraarschap gevonden, omdat hij wist dat hij een leraar is. Het laten zien van horizonten en de vergezichten daar achter. Zo ging hij ook schrijven, maar nog niet dadelijk waar hij voor op aarde gekomen was. Daar was eerst een nieuwe ontwikkeling voor nodig. De ontmoeting met haar die hij -eenmaal op aarde- weer hoopte te ontmoeten. De derde vrouw, zij wier naam de Warme geur van Schoonheid betekent, zijn vrouw en met hem door de AllerEerste tot duade gevormde Anoenja.

Eewhel werd in die tijd vergezeld door twee vrouwen, vriendinnen. Twee vrouwen, had hij het geweten, uit zijn eigen gevolg van weleer. Wat zij gedrieën deelden waren woorden en gedachten, gevoelens van het missen van Liefde. Zij spraken vaak tot diep in de nacht. En wanneer zij niet spraken, maakten zij plezier.

Zo kwam het dat een van deze vrouwen Eewhel overreedde en meetroonde naar een feest. Zo werkte zij mee aan de hereniging van Eewhel en Anoenja, daar waar zij ooit hun scheiding niet kon voorkomen. Het was voor haar belangrijk dat zij Eewhel, welhaast tegen zijn eigen idee in, mee kon voeren naar de feestende menigte. Het was belangrijk voor zijn komend inzicht dat Eewhel niet door zijn eigen wens maar mijn door mijn toedoen en die van vele andere zielen in Anoenja's armen werd gevoerd. Alleen zo kon het voor beiden duidelijk worden dat niet een aardse lust hen bijeen bracht, maar dat twee zielen elkaar op aarde herontmoetten.

"Lopend naar de bar zag ik twee ogen waar ik in bleef kijken, die in de mijne bleven kijken. Ik liep op de vrouw toe, of beter, ik werd naar haar toegelopen, alsof iemand mij naar haar meevoerde. Ik sprak een zjn die ik niet bedacht, maar die klaar lag voor dat moment, "Op jou heb ik gewacht." We spraken lang met elkaar en we zetten wat afspraken om. Weinig uren later lagen wij in elkaars armen. Ik had eindelijk mijn vrouw ontmoet.

Er stond een van de meest intense jaren van mijn leven voor de deur, misschien wel het meest intense. Ik had eindelijk het gevoel mijn vrouw ontmoet te

hebben, de vrouw die bij mij hoorde. De ander die van hetzelfde gemaakt is, wier geur herkenning is. Wier wijze van zien en doen geen uitleg behoeft. De ander met welhaast dezelfde pijn.

Onze gesprekken waren oneindig. Bij haar kwamen mijn herinneringen verder los. Herinneringen aan een andere tijd. Hoewel we ons niet altijd exact

hetzelfde herinnerden, waren de overeenkomsten zo frequent en verbazingwekkend.

Wij spraken veel en veelvuldig. Beiden hadden wij herinneringen aan veel oudere een relatie. Herinneringen aan bedrog en verlating. Zij herinnerde zich dat ik haar had verlaten en ik dat zij mij had verlaten."

Het werd nu de tijd voor het weghalen van de derde sluier. Hij werd in contact gebracht met geïncarneerde zielen die ieder een stukje van een boodschap in zich hadden. Een boodschap die wanneer door hem gecombineerd en verhaald, de laatste fase van de tweede incarnatie

inluidt. Alleen Eewhel kon deze mensen ontmoeten en alleen Eewhel kon de combinatie, het geheel tot stand brengen.

"Kort na elkaar een veelheid van indrukken. Eerst de sprookjesachtige ontmoeting met mijn vrouw, de vonkenregen die zich in mij afspeelde, alsof alle verbroken draden en verbindingen met 'iets', weer hersteld waren, via welke nu plotseling allerlei signalen en berichten doorkwamen.

Dan de ontmoeting met het vrouwelijk medium, waardoor ik de moed begon te krijgen dat te doen wat ik al zo lang leek te weten. De rust in mijzelf kon ik nu aanbrenge.

En vervolgens de ontmoeting met een zeer enigmatische man. Na zijn verhalen en uitspraken over mij, kon ik het dode hout gaan weggappen.

Wat hij zei was als het verwijderen van een steen uit mijn muur. Al mijn onzekerheden over het leven en het lot stortten in. En wat over bleef was een

fundamentele zekerheid. Letterlijk het fundament, het diepe bewuste zijn. Voelen en weten dat wat ik voel en weet klopt; een helder contact met de oorspronkelijke wereld.”

En zo herstelden wij contact. Niet alleen Eewhel werd daar weer werkelijk warm door, ook de totale zielenpopulatie was in vreugde. Hoe moeilijk is het de meester in het vlees te zien, maar nog meer Liefde kan ik geven nu wij weer werkelijk, echt met elkaar spreken.

Mellhors boodschap was heel en helder overgebracht en Eewhel behield het waardevolle en maakte een nieuw verhaal. Een nieuw Verhaal om alle versleten en door Luciwher verwrongen verhalen te vervangen. Vervangen, niet bestrijden, want dat is niet de weg van Mellhor noch van Eewhel.

En Eewhel trok zich terug in zijn woestijn om te gaan schrijven, Anoenja latend met wat zij nog alleen had te vervolmaken. De Liefde maakt vrij en zo maken Anoenja en Eewhel hun ziel weer heel.

Het dagen van het licht en de laatste Strijd

Wij leven in de dagen van het dagen. De tijdspanne waarin Luciwher de eerste tekenen begint waar te nemen, dat zijn koninkrijk niet bestendig zal zijn. De tijd waarin hij nog eenmaal zal trachten zijn rijk bijeen te houden en zoveel mogelijk van de in de mens incarnerende zielen definitief aan zich te binden.

Er zullen plagen over de aarde waaien, nog erger dan nu al gebeurt. Er zullen natuurrampen voorkomen worden, nog vaker en heviger dan nu al gebeurt. Er zullen oorlogen in zijn wereld rijk woeden, vaker en grootschaliger dan nu al gebeurt. *Oorlogen -reëel en virtueel- die een gelijkschakeling van alles en iedereen op wereldniveau tot doel hebben.*

De huidige dominante krachten in deze wereld zal hij afschrijven, want ze voldeden niet. Hij zal anderen aanstellen die de wereld zullen trachten te veroveren, om zo zijn rijk op aarde blijvend te vestigen. Geen middel zal hij onbeproefd laten om zielen, mensen, van de AllerEerste af te keren, want met zijn verre blik ziet hij het einde van zijn wereldrijk naderbij komen.

Hij weet het nog niet als zekerheid, dat ook hij deel uit zal maken van de eeuwige harmonie. Hoewel het hem gezegd is, durft hij het nog niet te geloven.

Hij zal alle middelen aanwenden om te kunnen overwinnen. In een gigantische tweestrijd met zichzelf zal hij proberen vast te houden aan wat hem zo zeker leek.

Heb daarom compassie met hem en verweer je niet tegen hem. Laat hem in plaats daarvan zien wat je Liefde is, toon je innerlijke WarmeSchoonheid, laat je inspireren door het enig ware Licht dat van de AllerEerste komt.

Toon geen compassie door begrip te tonen, probeer niet zijn zienswijze te begrijpen. Toon compassie door hem niet te bestrijden met de middelen die hij ook zou gebruiken.

Laat hem zien -jullie, eens zijn volk-, dat niet zijn Licht je inspiratie is, omdat het Liefde mist, omdat het WarmeSchoonheid mist. Omdat de AllerEerste de enige bron van inspiratie is.

Wanneer Luciwher -hij die het op zich genomen heeft in deze wereld het kwade, de duivel, genoemd te worden- ziet dat allen deel wensen uit te maken van de uiteindelijke harmonie, ook dan zal Luciwher zich realiseren dat zijn koninkrijk niet van deze wereld is.

Het dagen zal dan compleet zijn en de aarde zal z'n vrede kennen. En wanneer de laatste zielen thuis komen, zal ook Luciwher de eeuwige harmonie binnen stappen. Liefde, Licht en WarmeSchoonheid zullen definitief herenigd zijn in de zichtbaar aanwezige inspiratie van de AllerEerste.

